

Усе написане мною складає одну велику книгу, як у Пруста, окрім хіба того, що мої спогади були записані на ходу, а не пізніше, на лікарняному ліжку. Зважаючи на заперечення моїх попередніх видавців, я не міг використовувати ті самі імена персонажів у кожній книжці. «В дорозі», «Підземні», «Волоцюги Дгарми», «Доктор Сакс», «Меггі Кессиді», «Трістесса», «Янголи спустошення», «Візії Коуді» та інші, включно з цією книжкою, «Біг-Суром», є всього лише розділами у загальному творі, який я називаю «Легендою Дулуза». Я маю намір, коли зістарюся, зібрати усі свої твори і відновити пантеон однорідних імен, залишити довгу полицю, сповнену книжок, і померти щасливим. Усі ці твори складають одну велетенську комедію, побачену очима бідолашного Ті Жана¹ (мене), також відомого як Джек Дулуз, світ розбурханої діяльності та глупоти, а також тендітної ніжності, побачений через замкову щілину його ока.

Джек Керуак

¹ *Ті Жан* (фр. розм. *Ti Jean*) — «маленький Жан», саме так називали в дитинстві Джека Керуака, повне офіційне ім'я якого — Жан-Луї Лебрі де Керуак (фр. *Jean-Louis Lebris de K rouac*).

Церковні дзвони у злидарських нетрях видзвонюють сумовиту «Кетлін»¹, яку підхоплює й відносить вітер, коли я прокидаюся з важкою головою у страшенно пригніченому настрої, стогнучи після чергової п'ятики і здебільшого стогнучи тому, що зіпсував своє «таємне повернення» до Сан-Франциско, по-дурному впившись, сховавшись у бічних провулках разом із бомжами, а тоді подався до Норт-Біч², аби всіх побачити, хоча ми з Лоренцом Монсанто³ до цього обмінялися кількома довжелезними

-
- 1 «Я знову заберу тебе додому, Кетлін» — популярна пісня Томаса П. Вестендорфа, написана 1875 року. Хоча пісня має німецько-американське походження, її часто помилково вважають ірландською баладою.
 - 2 *Норт-Біч* (англ. *North Beach*; букв. Північний пляж) — район у північній частині Сан-Франциско, що межує з Китайським кварталом та Рибальською пристанню, у 1950–1960 роках був місцем проживання та літературної діяльності нової артистичної богеми, яку пов'язують із так званим Сан-Франциським Ренесансом, зокрема для багатьох бітників.
 - 3 Під персонажем Лоренцо Монсанто Керуак зобразив свого товариша, власника книгарні та однойменного видавництва *City Lights* Лоуренса Ферлінґетті. Знаючи про проблеми Керуака з алкоголем, Ферлінґетті запропонував йому пожити якийсь час у своїй відлюдній лісовій хатині в надії, що відмежованість Керуака від

листами про те, як я без зайвого галасу прокрадуся в місто, зателефоную йому, використовуючи кодове ім'я на зразок Адам Юлч або Лалагі Палвертафт (також письменники), і тоді він таємно відвезе мене до своєї хатини в лісах Біг-Суру¹, де мені ніхто не докучатиме і я зможу провести шість тижнів у цілковитій самотності: рубачучи дрова, приносячи воду з потічка, пишучи, сплюючи, прогулюючись і т.д. — Але замість цього я, п'яний мов чіп, завалився у його книгарню *City Lights* в самий розпал суботнього вечора, усі одразу мене впізнали (попри те, що з метою маскуваня я одягнув рибальську кепку, рибальську куртку та водонепроникні штани) і все завершилося неймовірною пиятикою в усіх знаменитих барах, клятий «Король Бітників» повернувся в місто, пригощаючи усіх випивкою — Так минуло два дні, включно з неділею, тим днем, коли Лоренцо мав підібрати мене з мого «таємного» притулку в готелі для бідноти (готель «Марс» на перехресті 4-ї та Говарда), однак, коли він приїжджає по мене, то нікого не знаходить, тоді він просить працівника готелю відчинити двері, і що ж він бачить:

великого міста та його численних знайомих і шанувальників допоможе йому впоратися із залежністю. Власне роман «Біг-Сур» написаний після чергового повернення Керуака з Західного узбережжя до будинку своєї матері і є злегка охудожненою розповіддю про час його перебування в Біг-Сурі.

- 1 Біг-Сур (англ. *Big Sur*) — малонаселений прибережний регіон центральної Каліфорнії на південь від Сан-Франциско, відомий своєю мальовничою природою. Був дуже популярним місцем відпочинку та проживання серед американських письменників. Зокрема після повернення до США тут оселився Генрі Міллер. Також якийсь час у Біг-Сурі мешкали (і писали про нього) інші визначні романисти: Джон Стайнбек, Річард Бротіган, Гантер Томпсон, Філіп Дік, Джек Керуак, Лоуренс Ферлінґетті та інші.

мене — на підлозі посеред пляшок, Бена Фейгана, який розпростерся частково під ліжком, та Роберта Браунінга, художника-бітника, що хропе на ліжку — Тому він каже собі: «Я заїду за ним наступного тижня, здається, хлопака хоче попиячити з тиждень у місті (як це, гадаю, зазвичай з ним буває)», тож він подається до хатини в Біг-Сурі без мене, вважаючи, що чинить правильно, однак, Господи, коли я прокидаюся, і Бена з Браунінгом уже немає поряд — їм якось вдалося закинути мене на ліжко — і чую, як десь у пронизаному вітром тумані дзвони сумовито вибамкують мелодію «Я знову заберу тебе додому, Кетлін», яка котиться дахами моторошного старого похмільного Фріско, йой, я докотився до кінця дороги, і моє тіло відмовляється рухатися далі навіть до притулку в лісі, а проте, щоб хоч хвилину залишатися у цьому місті в тверезому стані, не може бути й мови — Це перша моя вилазка з дому (будинку матері), відколи вийшла друком «Дорога», книжка, яка «зробила мене знаменитим», і то таким знаменитим, що мене впродовж трьох років безнастанно зводили з розуму нескінченні телеграми, телефонні дзвінки, прохання, листи, відвідувачі, репортери, просто нероби, які люблять пхати носа у чужі справи (гучний голос влітає у вікно мого підвалу, коли я саме беруся за оповідання: «ВИ ЗАЙНЯТІ?»), або тоді коли один журналюга здерся вгору сходами до моєї спальні, де я сидів в одній піжамі, намагаючись записати свій сон — Підлітки, що перестрибували шестифутовий паркан, який я збудував навколо подвір'я, щоб захиститися від нав'язливої уваги — Гулянки з пляшками та воляннями біля вікна мого кабінету: «Давай виходь і хильни, одна праця без спочину робить з Джека дурачину!» — Жінка, що підходить до моїх дверей, кажучи: «Я не питатиму вас, чи ви Джек

Дулуз, оскільки знаю, що він носить бороду, однак чи не могли б ви мені підказати, де я можу його знайти, хочу, щоб на моїй щорічній вечірці для друзів був справжній бітник» — П'яні відвідувачі, що блюють у моєму робочому кабінеті, крадуть книжки і навіть олівці — Знайоми, яких ніхто не запрошував, що зупинялися у нашому домі на багато днів через чисту постіль на ліжках і смачну їжу, яку готувала матір — Я не просив практично увесь час, щоб видаватися товариським і хоч якось давати собі раду з усім цим, але врешті почав усвідомлювати, що мене оточено і чисельна перевага не на моєму боці, і що мені потрібно якось вирватися туди, де я зможу побути на самоті, або ж на мене чекає смерть — Тому Лоренцо Монсанто написав і сказав: «Приїжджай до моєї хатини, ніхто не знатиме» і т.д., і відтак я прокрався у Сан-Франциско, як я вже казав, подолавши 3000 миль від свого дому на Лонг-Айленді (Нортпорт) в приемному купе поїзда «Каліфорнійський Зефір», спостерігаючи, як за моїм приватним віконцем з картинками простягалася Америка, почувуючись справді щасливим вперше за ці три роки, залишаючись у купе усі три дні та три ночі зі своєю розчинною кавою й канічками — Вгору долиною Гудзона через увесь штат Нью-Йорк до Чикаго, а тоді Рівнини, і гори, і пустеля, і врешті гори Каліфорнії, усе так просто й ніби уві сні, якщо порівняти з суворістю моїх колишніх подорожей автостопом, до того як я заробив достатньо грошей, аби скористатися трансконтинентальною залізницею (по всій Америці дітлахи у школах та університетах переконані, що «Джекові Дулузу 26, і він і досі проводить увесь час в дорозі, ловлячи попутні машини», тоді як ось я тут, майже сорокарічний, знудьгований та знесилений, на койці в купе поїзда, що мчить через

соляні рівнини) — Однак у будь-якому разі це чудовий початок на шляху до мого притулку, який з такою щедрістю запропонував мені милий старий Монсанта, і замість того, щоб дістатися туди без зайвих пригод, я прокидаюся п'яний, страждаючи від нудоти, відчуваючи огиду до самого себе, мене охоплює страх, навіть жах від тієї сумовитої пісні, що шириться дахами, перемішуючись із плаксивими вигуками зібрання Армії Спасіння на розі під моїми вікнами: «*Сатана* є причиною твого алкоголізму, *Сатана* є причиною твоєї аморальності, *Сатана* *всюди* і він зробить все, аби зруйнувати тебе, якщо тільки ти не покаєшся *прямо зараз*», а ще гірші за це звуки старих бомжів, що блюють у сусідніх кімнатах, скрип сходинок у передпокої, всюдисущі стогони — Включно з тим стогоном, від якого я й прокинувся, моїм власним стогоном у брудному ліжку, стогоном, що спричинений велетенським ревучим Вууу-Вууу в моїй голові, який виврав мене зі сну, немов привид.

Я обводжу поглядом свою похмуру камеру, онде мій обнадійливий рюкзак, в який ретельно запаковано все необхідне для життя у лісі, навіть включно із ретельно оснащеною аптечкою та порадами щодо харчування, а також потішним крихітним набором для шиття, винахідливо доповненим моєю добросердою матір'ю (наприклад додатковими шпильками, гудзиками, спеціальними швейними голками, маленькими алюмінієвими ножицями) — Навіть з медальйоном Святого Христофора, що приносить надію, який вона пришила на лацкані — Там увесь мій набір для виживання, включно з такими деталями, як маленький виживальницький светр, і хустинка, й кросівки (для тривалих прогулянок) — Однак рюкзак обнадійливо розмістився серед безладної мішанини пляшок, тепер уже порожніх, порожніх малих голодранців з-під білого портвейну, недопалків, сміття, жаху... «Треба швидко рухатись, або зі мною покінчено», усвідомлюю я, як було скінчено усі ці останні три роки захмелілого розпачу, що є фізичним і духовним, і метафізичним розпачем, про який не навчають у школах, і тут вже не важить, скільки книжок про екзистенціалізм ти прочитав або скільки кухлів аяхуаски, що викликає видива, випив, чи скільки